

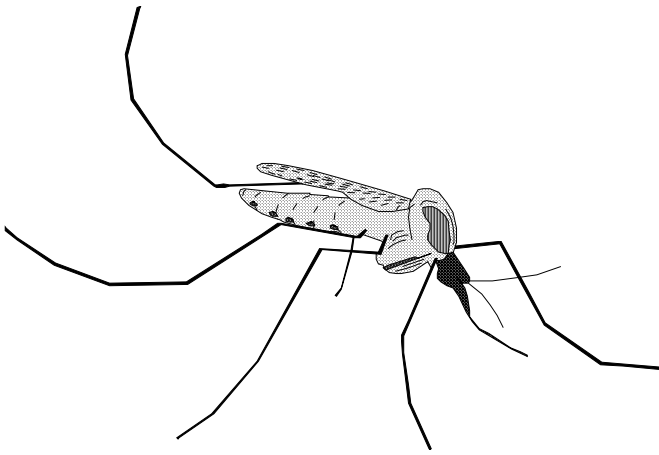
geb. 1957 in Högel/ Nordfriesland,
Realschullehrerin von 1980-1994, plattdeutsche
Autorin.

De Sorgensammler

As de Naam al seggt - he sammelt
Sorgen un höllt se fast. Jeden Dag vun
morgens bit abends; nich maal an'n
Sünndag maakt he Fierdag - ok denn
finnt he Sorgen överall un sammelt se
op. An sien Utsehn kannst em al
erkennen: Löppt jümmer mit en
krummen Röch, mutt jo de Sorgen
jichtenswo laten. De meisten
10 packt he sick op de Schuller, dor drückt
em dat Elend vun de hele Welt. Un en
dicken Buuk hett he ok. De Sorgen, de
op sien Schullern keen' Platz mehr hebbt,
de fritt
15 he in sick rin. Enige meent, de dicke
Buuk keem vun't Beerdrinken, aver dat is
nich wahr. Sind allens daalsluukte
Sorgen. Un de verdeelt sick denn in
sienen Buuk. Eenige backt sik an de
20 Gallenblas an - un wenn dat denn maal
toveel ward, kann dat malören, dat de
Gall em överlöppt. Anner Sorgen
wedderum gaht em an de Nieren, breekt
em dat Hart oder slaht em op en Maag.
25 Jichtenswo finnt se jümmer noch en
freen Platz.
Un wat maakt he mit all sien Sorgen? He

passt goot op se op, dat se em nich
utneiht, dat se sick nich oplööst. Ohn
30 Sorgen is he opsmeten, weet he gor nich
recht, wat he den ganzen Dag anfangen
schall.
Alltolang kann dat nüms mit em utholen,
denn jümmer is he an 't Jammern: „Och,
35 wat geiht mi dat slecht!“, „Nu is mi al
wedder so wat Gräsiges passeert!“,
„Haueha! Worüm dröppt dat jümmer jüst
mi!“
Un wehe, wenn du em mal wat afnehmen
40 wullt, denn wehrt he sick:
„Nich nödig, ick schaff dat al, velen
Dank.“
He geiht op in sien Sorgen, se sind sien
Leven. Un wenn he enes Daags bit baben
45 hen vull is mit Sorgen, denn - seggt dat
„Poff“ un he platzt as en prallen
Stoffsugerbüdel, wo en op pedd hett. Un
denn ward he jichtenswo in en Eck
liggen, ganz in sick tosamensackt.
50 Un de Sorgen? De freit sick, dat se
endlich free sünd, dat nüms se fasthöllt -
so lang, bit wedder een kümmt un se
insammelt.

Müggen

In mien ole Biologiebook steiht, Müggen
sünd nullkommasöven bet
eenkommanull Zentimeters groot, dat
Lief¹ versteiht sik. Darto kamen noch
5 söss Been un een Suugrohr. De Minsch
is ....., ach, schnacken wi doch glieks vun
mi: Ja, ik bün eenmetersössunsöventig
groot, heff twee Been un twee Hannen,
keen Suugrohr. De Mügg höört to de
10 Deerten², de ganz an dat ünnerste Enn
vun de Natur stahn, de Minsch an dat
böverst Enn, ik denn ja woll ok.
Wenn de Mügg so wenig Grips
mitkregen hett, wo kümmt dat, dat so en
15 lüttje Deert, nich grötter as en
Muuskötel, mi so kujoneern³ kann? „Wer
arbeidt, schall ok slapen!“, heet dat doch.
Frischlucht heff ik ümmer, dat Finster
steiht sommers un winters apen. Gegen
20 de Müggen, dat weet ik, musst du wat
doon. Flegenfinsters holen se af, denk ik.
Denk ik, - man een is dar doch rinkamen.
Wer weet, wat för 'n Lock se funnen
hett.
25 Morgens Klock fiev flüggt de Mügg ehrn
eersten Angriff, op mien Hand, de
baven⁴ op de Bettdeek liggt.

---

¹ Leib

² Tieren

³ quälen

⁴ oben

Geb. 1940 in Norden/Ostfriesland,
Chirurg und Unfallchirurg, jetzt Amtsarzt des
Landkreises Aurich, schreibt hoch- und
plattdeutsche Lyrik und Prosa.

Noch in Slaap kann ik de Angriff
stoppen. Nu bün ik al half waken. De
30 twete Angriff gellt mien linke Ohr, Deek
daröver, Mügg weg. – Ganz suutje⁵ kaam
ik to mi. Ik mutt mi wehren, – all’ns
todecken! – Hest di dacht: Een Foot is
noch buten. – Ssst, – peng! – Mutt ik mi
35 so pisacken⁶ laten? – Foot intrecken!
Nochmal gootgahn!
Nu bün ik hellwaak. All’ns is todeckt, -
bet op de Kopp. Ssst – weg – ssst - -weg
- ssst – peng! Se hett dat op mien Nees
40 afsehn. As wild geiht se darop daal.
Mien Hand kann ehr nich mehr
afwehren, ehrer dat se steken deit. – Nu
hett dat en Enn mit de Komödie, nun
warrt dat Ernst. Dat sall de Mügg mi
45 betahlen!
Ik jump ut dat Bett. Gau in de Baadstuv
un en Handdook grepen. Un nu geiht de
Jagd los! Eenmal dwars dörch de
Slaapkamer; - de lüttje Düvel schafft dat
50 doch, sik achter de Vörhang to
verkrupen⁷. Wo is se, wo is se? Ssst, -
dar is se wedder. Wat, du Aas settst di op
mien Schuller? Na tööv!⁸ Wat höör ik
dar? Vun wieden: Ssst – ssst. Dat Ssst

55 ward sachter. Ha, nu sittst du in de
Baadstuv. Ik mit mien Handdook
achterran.

Ik kaam bi de grote Spiegel vörbi. Meist
harr ik „Moin!” seggt to den Keerl, de
60 dar vörbileep, harr em meist nich
wedderkennt. Ik fraag mi: „Büst du dat
wirklich? Sühst du ümmer so ut,
morgens veerdel na fiev?” – „Nee”, segg
ik to dat Spiegelbild, „blots wenn ik op
65 Jagd bün, un denn nich blots üm veerdel
na fiev, denn heff ik de ganze Dag över
so’n dull Gesicht!”

Ja, un denn wiest sik, wo de Intelligenz
sitt. De Mügg sett sik doch warraftig jüst
70 op dat Konterfei vun mien Nees an de
Spiegel. Een Slag mit dat Handdook, un
de Saak is daan.

Man wenn du meenst, ik harr denn noch
Slaap kregen, - de Wett harrst du
75 verloren.

Wat’n Arger – un dat vun een enkelte
Mügg, nullkommasöven bet
eenkommanull Zentimeters groot, dat
Lief, versteiht sik, mit söss Been un een
80 Suugrohr.

⁵ allmählich
⁶ peinigen
⁷ verkriechen
⁸ warte!

De Graue Esel

De Jungs seten op de ole Bank vör den Grauen Esel.
De Graue Esel? - Is 'n Wahnblock in unse Straat. Betonklotz. - Griesgrau. –
5 Ahn Gesicht. - Keen Busch, keen Boom rundüm. - Nix! - Wahnt Utlänners in.
„Wat is dat hier blots langwielig“, stöhn Hannes, „een Dag as de anner“.
„Echt“, sä Ole, „is nix los in uns Kaff.
10 Nich uttoholen!“
„Un ümmer desülven Gesichter, oh Mann...!“
„Un in'n Glotzkassen löppt ok nix Vernünftiges. - So wat vun langwielig! –
15 Kannst de Krätz vun kriegen!“
„Un wenn wi wat losmaakt?“ frag Manni un schuul¹ na den Grauen Esel röver. „Wat wull?“ - Ole spee² 'n Plommensteen, op de he de ganze Tiet
20 rümlutscht harr, op de Straat. He ahn, dat Manni nix Godes in 'n Sinn harr. Manni weer de Boss in de Straat. He weer de gröttst, harr Knööv³ för dree un kunn am gausten⁴ lopen. - De gröttste Klapp harr
25 he ok. Wat he sä, müssen de annern doon. Lieden kunn em keeneen⁵; aver gegen den kunnst nix maken ...
„Dar baven⁶ sünd letzt welk⁷ introcken“, sä Manni un steek sik 'n Grashalm

---

¹ warf einen lauernden Blick

² spuckte

³ Kräfte

⁴ schnellsten

⁵ keiner

⁶ oben

⁷ jemand, welche

30 twüschen de Tähn, „Pollacken⁸ oder Türken oder so ... - Fuul un lichtschoo! - Kriggst nich veel vun to sehn. - De Oolsch liggt den ganzen Dag in de Puuch⁹. - Schull sik lever üm ehr Göör
35 kümmern, dat ümmer op de Straat rümlungert.“
„Meenst du de lütt Deern mit de gelen Gummisteveln, de dar güstern ümmer in de Waterpütz rümspringen dä?“
40 „Genau“.
„Villicht söcht de blots een to spelen?“
„Un wer schull wull mit so een spelen? - Versteiht je doch nix!“
-----
45 „Avends, kort na Klock söss, kümmt ümmer de Macker vun de Oolsch mit allerhand Plastiktüten anslepen“, spunn Manni wieder. „Wi kunnen ja mal de Trepp mit gröne Seep insmeren! Denn
50 kregen wi mal to sehen, wat de Keerl in de Koophüüs all'ns so mitgahn lett, wenn he trüüchwarts de Trepp dalrullt un all de Krimskraam ruttrullert ut sien Plastiktüten.“
55 „Büst du verrückt?!“ reep Jochen, „wenn de sik de Knaken brickt!“
„So 'n Kanaker brickt sik nich glieks de Knaken. De is taag¹⁰. - Un wenn al! -Is 'n

---

⁸ abwertend für Polen

⁹ Bett

¹⁰ zäh

geb. 1940 in Friedrichskoog/Dithmarschen, hat insbesondere Texte für Puppenspiele und für das Theater für Kinder verfaßt, Kurzgeschichten geschrieben und ins Niederdeutsche übersetzt.

Grund mehr, aftohauen, darhen, wo se
60 henhöört.“
„Avers,...“, sluck Jochen.
„Büst wull bang, Mamajung, wat? -'n lütt
Feigling, wat? Ik besorg nu de gröne
Seep, un du, Mamajung, warrst de Trepp
65 insmeern! Kannst mal wiesen, wat för 'n
Keerl du büst. - Mann, dat warrd 'n
Spaaß!“
Un he sprung vun de Bank un leep na
Huus to.
70 "Spaaß - för wen?“ reep Jochen achter¹¹
em ran un gung ok weg.
Na en lüttje Stoot keem Jochen torüch un
stüür liek op den Grauen Esel to. Hör dar
gar nich hen, wat Manni em toreep. Vör
75 de Ingangsdöör bleev he stahn, wickel
ümständlich 'n Puzzle-Speel ut de
Zeitung un verswunn in'n Ingang. -
Langsam gung he de Trepp hoch un
klingel bi Ötztak. Dat duur¹² 'n Tietlang,
80 ehr dat de Fru de Dör 'n lütten Spalt wiet
optrock. Jochen keek in ehr groten,
düüstern Ogen un heel ehr dat Speel hin.
„För de Deern“, sä he, „to spelen. Ik
bruuk dat nich mehr.“ De Fru nehm dat
85 Spiel un drück Jochen ganz fast de
Hand. - Denn schööv se de Dör gau.
wedder dicht. „Ümmer desülven
Gesichter?“, dach Jochen. „Vun wegen!
Un keen Dag is as de annere!“

90 Un he hüpp vergnöögt de Trepp dal. As
he ut de Dör keem, stunn Manni vör em,
de Arms in de Hüften. „Mamajung“,
grien he, „du warrst nu torüchgahn un de
Trepp insmeern! - Un seh to, dat du dat
95 torecht kriggst, ehr dat de Kanaker nah
Huus kümmt!“
Aver Jochen gung man eenfach so an
Manni vörbi, vörbi ok an de Bank un an
de annern - na Huus to. An de Eck keek
100 he sik noch mal üm. Manni stunn noch
ümmer dar mit sien gröne Seep. Man
opmal smheet he dat Paket op den
Schutt barg un sprung mit een Satz op de
Bank un sä keen Woort.
105 De anner Dag - üm de Meddagstiet –
stunn Herr Ötztak mit türkische Koken bi
Hansens vör de Dör. „Baklava“, sä he,
„für Jochen. Hat Frau gemacht. Ist
Danke für Spiel.“
110 Un denn vertell he, dat se vör veertein
Daag ut de Türkei kamen weern. Un dat
he Arbeit funnen harr bi en Stratenbue-
Firma. Sien Fru kunn noch keen Düütsch
snacken un truu sik noch nich recht
115 ünner de Lüüd. „Aber wird noch“, sä he,
„bestimmt... bald...“

¹¹ hinter

¹² dauerte

Rootkäppken

Do weer mal en söte lütte Deern, de
elkeen geern harr, wenn he ehr blots
ankeek, sünnlicher ehr Grootmudder. De
5 wüß gor nich, wat se de Deern allens
geven schull. Malins schenk se ehr en
lütte Kapp ut roden Samt. De stünn ehr
so goot, dat se nix anners dregen wull un
all ehr blots noch Rootkäppken nömen.
10 Eenmal sä ehr Mudder: „Kumm,
Rootkäppken, hier hest du en Stück
Koken un en Buddel Wien. Bring dat
dien Grootmudder. Se is so krank un
klöterig un schall sik plegen. Gah los,
15 ehrder dat so hitt ward. Gah ok schön
ornlich un loop nich vun'n Weg af.“
De Grootmudder wahn buten in't Holt,
en halve Stünn vun't Dörp weg.
As nu Rootkäppken dör den Woold
20 güng, keem ehr de Wulf in de Mööt.
Man Rootkäppken wüß nich, wat för'n
Undeert dat weer, und harr keen Bang
vör em. „Goden Dag, Rootkäppken“, sä
he.

25 „Goden Dag, Wulf.“
„Wohen so fröh, Rootkäppken?“
„Na mien Grootmudder.“
„Wat driggst du ünner de Schört?“
„Koken un Wien. De kranke
30 Grootmudder schall sik wat Godes doon
un sik plegen.“
„Rootkäppken, wo wahnt dien
Grootmudder?“
„Noch en gode Veddelstünn wieder na't
35 Holt rin, ünner de dree groden
Eekbööm, dor steiht ehr Huus.“
Se leep vun'n Weg af in't Holt rin un
söch Blomen..
De Wulf aver güng stracks na
40 Grootmudder ehr Huus un klopp an de
Döör.
„Wokeen is dor buten?“
„Hier is Rootkäppken. Ik bring Koken
un Wien. Maak mi op!“
45 „Drück de Klink dal“, reep
Grootmudder.
De Wulf drück op de Klink, de Döör
sprüng op und he güng - ahn en Woort
to seggen - stracks op de Grootmudder
50 ehr Bett to un sluuk ehr dal. Denn steeg
he in ehr Kleder, sett de Huuv op, legg
sik in ehr Bett und tröck de Vörhängen
to.
Rootkäppken keem miteens de
55 Grootmudder in'n Sinn. Un se

in der Übertragung von Bolko Bullerdiel,
H. Jebe, H. H. Jebe, L. Lümann u. G. Rudolph.

möök sik wedder op den Padd.
Se wunner sik, dat de Döör apenstünn.
As se in de Kamer güng, keem ehr dor
binnen allens so gediegen vör.
60 Se reep: „Goden Dag“, man keeneen
anter. Do güng se op dat Bett to und
tröck de Vörhängen trüch. De
Grootmudder leeg dor, harr de Huuv
deep in't Gesicht trocken un sehg so
65 wunnerlich ut.
„Oh, Grootmudder, wat hest du för
grote Ohren!“
„Dat ik di beter hören kann!“
„Oh, Grootmudder, wat hest du für
70 grote Ogen?“
„Dat ik de beter sehen kann.“
„Oh, Grootmudder, was hest du för
grote Hannen!“
„Dat ik di beter packen kann!“
75 „Aver, Grootmudder, wat hest du för'n
gräsig groot Muul!“
„Dat ik di beter freten kann!“
Jüst harr he dat seggt, do sprüng de
Wulf al mit'n Satz rut ut't Bett un slüng
80 dat arme Rootkäppken dal. Denn lee he
sik wedder to Bett, sleep in un füng
gräsig an to snorken.
Nu güng jüst de Jäger an't Huus vörbi un
dach: „Wat snorkt doch de ool Fro. Du
85 muß mal sehen, of ehr wat fehlt.“ As he
vör dat Bett stünn, sehg he den Wulf dor
liggen. „Finn ik di hier, ool Süner“, sä

he, „di heff ik lang söcht!“ He wull sien
Flint anleggen, man denn füll em in, de
90 Wulf kunn jo de Grootmudder opfreten
hebben. Villicht kunn he ehr noch
redden.
Dorüm schööt he nich, man nöhm en
Scheer und füng an, den slapen Wulf
95 den Buuk optosnieden. Na en poor
Sneden sehg he de rode Kapp lüchen;
noch en poor Sneden, do sprüng de
Deern rut un reep: „Och, wat heff ik mi
verfeert! Wat weer dat duuster in den
100 Wulf sienen Buuk!“ Un denn keem de
Grootmudder ok noch lebennig achterna
un kunn knapp Luft kriegen.
Rootkäppken haal fix grote Steen, de
packen se den Wulf in sienen Buuk.
105 As he nu opwaken dee, wull he
weglopen. Man de Steen weern so
swoor, dat he foors dalsunk un doot
umfüll.
Do weern se all dree vergnöögt. De
110 Jäger trock den Wulf den Pelz af un
güng dormit na Huus. De Grootmudder
eet den Koken un drünk den Wien, den
Rootkäppken mitbröcht harr.
Glieks güng ehr dat wat beter.
115 Rootkäppken aver dach: „All dien
Leevdaag wullt du nich wedder alleen
vun'n Padd af in'n Woold lopen, wenn
dien Mudder di dat verbaden hett.“

Wo Till Ulenspegel in Lübeck 'n Ballsellschop ut Rand un Band bringen dee

Till Ulenspegel wanner na Lübeck; dat
5 heet, dat gröttste Stück vun den Weg
flöög he. As Engel harr he dat Flegen jo
lehrt. In de ole Stadt föhl he sik so richtig
to Huus. De sehg meist noch so ut as to
sien domalige Levstieden.

10 An 'n Avend drömel he 'n beten de
Straten un Twieten langs un wunner sik
över mennich Verännerungen, de 't
geven harr siet sien Afleven.

De Minschen harrn ehr Wesen
15 allerwegens keen beten ännert. Blots de
Kledaschen un de Oort un Wies sik to
geven weern nich mehr stief as
vörtieden.

Til keem jüst an 'n groot Huus mit 'n
20 brede Poort vörbi. Dor binnen güng dat
orrig hooch her. Luut Musik dröhn na
buten, un achter de Finstern weer se bi to
danzten un to fiern.

Till wöör nieschierig un güng rin; dat
25 heet, he wull rin. Man an de Flögeldöör
wöör he uphollen. En Keerl födder:
„Eintrittskarte bitte!“ „Presseball 1989“
stünn in grote Bookstaben över de Döör.

Till sett sik de Schellenkapp op'n Koop
30 un sä to den Saaldener: „Ik bün de
Spaaßmaker ut Mölln, un ik bün
bestellt.“

geb. 1921, gest. 1996 in Bad Oldesloe, Dolmetscher und Justizbeamter, niederdeutscher und hochdeutscher Autor.

Op disse Utkunft wöör he opletzt
rinlaten. In den groten Saal güng dat
35 vergnöögt to. De Lüüd wulln all wiesen,
wo kultiveert se weern. `t weern jo ok all
de Honoratschoorn kamen: Ministers,
Raatslüüd, Dokters, Spaarkassen-
direktors, Afkaten, Kooplüüd,
40 Schauspelers, Sängerschen un sogor 'n
paar Poeten un Schrievers, man vun de
blots de mit 'n groten Namen. Dat
wimmel un krimmel vun Smokings un
lange Avendkleder. De Eddelsteen un
45 Parlen vun de Damens un de
Ordensbänner vun de Herrens blänkern
man blots so. Wat 'n lackspegeln
Sellschop!
Till spöör'n Drang, de Avendrobens un
50 Smokings ens dörchenanner to rötern.
He jump rup op de Bühn, greep sik dat
Mikrofon un maak hunnert Spliöken un
Tövereestücken. As de Sellschop nipp
tohören dee, maak he künnig, dat he nu
55 wat ganz Besünners anstellen wull. He
leet'n paar Hülpslüüd vun jeden Disch'n
Paar Männerschöh un'n Paar
Frugensschöh ansammeln.
Disse Schöh trock he op 'n lange Lien.
60 He leet se vun den Bühnmeister
hoochtrecken in de Wies, dat de wat bi
hunnert Paar Schöh as 'n Druuv vörn
över de Bühn to hangen kemen. Denn
reep he Iuuthals ut: „De Eerst, de sien
egen Schöh wedder an sien Fööt
65 verwiesen kann, winnt 'n nigelnien
Mercedes!“

Denn sneed he dat Band dörch. Do
trünneln all de Schöh up Bühn un
70 Saalbodden dal.
Wo kemen nu de Smokings un
Avendrobens in Hitt!
Nix bööt 'n Minschen allerwegens so gau
an, as de Utsichten op 'n hilligen Winst¹³.
75 Allens kribbel un krabbel dörcheen,
wrangel, schuuv, tarr un reet. Jedereen
wullt as Eersten an sien Schöh kamen.
To 'n Sluß rangeln sik Reporters un
Direktors, Sängers un Damens op Bühn
80 un Parkett as de Unkloken för de
Priesutsichten. Wat weer dat'n Högen
antokieken, wo de blanke Minsch ünner
de Staatskleder rutkrupen dee. Till
Ulenspiegel amüseer sik as de Katt bi de
85 söte Melk. He lach recht ut'n brede
Hals. Dat sien olen bekannten
Schavernack ut Kneitlingen all de
vörnehmen Lüüd so schaapsdull op'n
Draff bröcht harr, liekers
90 se de Geschicht woll kennen deen!
He meen bi sik: „So wiet liggt dat
Middelöller woll doch noch nich achter
uns.“
Ehr dat de Schohgrabblers wedder bi sik
95 weern un op de Idee kemen, na den
Schülligen för de tweireten Kledaasch un
de to Muus trampelten Parlen to söken,
büx Till foorts ut un sä Lübeck Adjüs.
He harr dat noch ut sien domalig Leven
100 in 'n Sinn, dat dat beste Deel vun de
Kraasch de Vörsicht is.

¹³ Gewinn

geb. 1940 in Lübeck, Angestellte im öffentlichen Dienst, Autorin plattdeutscher Kurzgeschichten und Lyrik, bisher mehrere Sammelbände, u.a.: Kumm mi nich an de Farv (1999).

Licht

De junge Fruu pingelt, un furts maakt en staatschen jungen Mann up. „Anne? ...“
 5 fragt he. „Ja, dat bün ik!“ - „Un ik bün Gerald“, antert he. Blots ‘n beten grötter as Anne is de Fruu, de blangen em steiht. „Hallo Anne! Ik bün Carolin. Dörft wi du’ seggen? Du kannst to uns ok du’ seggen.“ - „Is goot“, meent Anne.
 10 As se över’n Floor gaht, stött Anne sick den Ellenbagen an dat grote Schapp, de dar steiht. Se bitt de Tähn tosaam’.
 Denn staht se in de Wahnstuuw. Anne sall sick up’n Sessel daalsetten, Carolin
 15 un Gerald gaht up’t Sofa sitten. „Fein, dat du uns’n beten helpen wullt. Ik würr geern mit di in’n Supermarkt to’n Inköpen gahn. Un nahst mütt wi noch mal to Stadt. Ik bruk en niege Büx, un
 20 du sast mi seggen, of se mi steiht“, meent Carolin to Anne. „Un ik heff Post vun miene Bank kregen, de mööt wi mal dörchgahn. Du hest doch Ahnung darvun, wenn du bi de Bank lehrt hest,
 25 Anne“, meent Gerald. „Ja, wüllt mal kieken, dat kriegt wi woll trech“, antert Anne.

As se allens besnackt hebbt, fangt se dat Vertellen an: wo oolt se sünd, wo de
 30 beiden Ehelüüd sick kennen lehrt hebbt, Anne vun ehr Studium un vun tohuus unsowieder. Carolin un Gerald möögt Anne ehr Stimm lieden. Up eenmal fallt Carolin in: „Minsch, Anne, wi hebbt di
 35 noch gor nix to Drinken anbaden. Magst du ‘n Glas Appelsaft?“ - „Ja, mag ik“, antert Anne. Carolin springt up, löppt in de Köök, haalt Gläas un Saft un schenkt för jeden wat in. „Proost, Anne!“ Anne
 40 will ok prosten, man se stööt ehr Glas üm. Wat pienlich! „Keen Problem.“ Gerald steiht up, haalt ‘n Wischlappen ut de Köök un wischt den Disch af. „So, nu hebbt wi woll allens bespraken.
 45 Wullt du di ok wat upschrieven, Anne, darmit du allens behöllst, wo wi över snackt hebbt?“ Anne druckst rüm. Dat fallt Gerald up. He faat sick an’n Kopp, geiht an de Döör un knippst de Lamp an.
 50 Anne bruukt je Licht to’n Kieken, he un Carolin nich. Se kaamt ok in’n Düstern trecht. Blind.

Grusel-Film

(übertragen nach Otto Zimmermann)

Ick weer alleen to Huus. Mien Modder
weer to 'n Öllernavend in uns School.
Dar harr ick al¹ lang op luurt². Mien
5 Fründ Detlef ut de söbente Klass, de
harr to mi seggt: In dat Tweete
Programm gifft dat an den Dag 'n
Grusel-Film vun Hitchcock; den kunn
ick mi denn jo goot ankieken, wenn
10 mien Modder nich dar weer, harr Detlef
seggt.
Ehrder³ dat mien Modder weggeiht,
seggt se noch:
„Dieter, nich to lang Fernsehen
15 ankieken! Gah to rechte Tiet to Bett!“
Na, as se weg is, do knips ick den
Kasten an un flenz mi in mien Modder
ehrn Fernseh-Sessel. Un denn kann dat
losgahn mit dat „Puschen-Kino“, as uns
20 Opa ümmer seggt.
In den Film weer dat toerst ganz
duuster.
Kunnst meist gor nix sehn! Dat sull
Nacht sien. Denn kemen dar Inbrekers.
25 Dat kunnst al merken an de ganze Aart,
wo se sick ümmer umkieken deen. Un
denn harrn se all so 'n Schiebermütz op
un Daschenlampen in de Hand.
Ick kreeg dat doch meist⁴ so'n beten mit

---

¹ schon

² gelauert, gewartet

³ bevor

⁴ fast

geb. 1919, emeritierter Hochschullehrer in Hamburg, vielfältige Publikationen in niederdeutscher und zur niederdeutschen Sprache.

30 de Angst. Ick dach: Minsch, Dieter, gah
man⁵ lever hen na de Huusdöör un maak
den Riegel dicht. Na goot, ick maak dat.
Un denn gau⁶ wedder trüch⁷ un den Film
in de Glotze ankieken.
35 Een vun de Inbrekers weer'n groten,
gräsigen Kerl mit'n Knüppel in de Hand.
Mi leep richtig so 'n Schuddern över den
Puckel. Och wat, denk ick, bruukst em ja
nich antokieken. Un as he wedder dar is
40 un so'n bösen Grientje⁸ maakt, do kniep
ick de Oogen gau to.
Mit eenmal bumst dat an uns Huusdöör.
Ick verjaag mi⁹ richtig. Ick stah op un
slüük mi op Teuhnsitzen¹⁰ ganz liesen
45 na de Döör. Ick kiek dörch dat
Slötellock. Heff ick 'n Schreck kregen!
Dar steiht 'n Kerl vor de Döör, de hett 'n
groten Knüppel in de Hand. Dar ballert
he ümmer mit gegen de Döör. Un denn
50 sien Gesicht: Jüst so as de fiese Kerl ut
den Fernseh-Film!
Ick denk: Villicht hollt he glieks wedder
op. Un ick sett mi dal achter de Döör.
Ick tööv 'n Oogenblick. Man de Kerl
55 geht nich weg! Ick kiek noch mal dörch
dat Slötellock: de Kerl is ümmer noch
dar! Un nu ballert he wedder mit sienem

Knüppel gegen de Döör!

Do sluut ick de Huusdöör batz op - man
60 den Riegel laat ick vör. Op de Aart is dar
blots 'n lütte Ritz to'n Dörchkieken.
Man de Kerl kann dar mit sienem
Knüppel nich twüschen.
Ick fraag em driest¹¹:
65 „Wat ballert Se denn ümmer gegen uns
Huusdöör?“ - „Ick will rin!“ seggt de
Kerl.
„Nich bi uns!“ segg ick un hau de Döör
gau wedder to.
70 Do fangt de Kerl an un drückt sienem
Dumen op uns Klingel. Un nu bimmelt
dat un bimmelt un bimmelt. Dat höllt gor
nich wedder op! Do bölk¹² ick los: he
sall dat nalaten¹³!
75 Un vun dat Schreen waak ick op!
De Fernshekasten löppt ümmer noch. Un
ick sitt in'n Duustern. Un uns Klingel
bimmelt as dull! Dat deit mi richtig weh
in de Ohr'n!
80 Dat weer mien Modder! De kunn nich
rin. Ick harr jo den Riegel tomaakt!
Minsch, harr ick 'n Hart-Puckern!
Ick gleuv, so 'n Grusel-Film kiek ick
nich wedder an, wenn mien Modder nich
85 to Huus is.

⁵ aber

⁶ schnell

⁷ zurück

⁸ Grinsen

⁹ ich erschrak

¹⁰ Zehenspitzen

¹¹ dreist, frech, kühn

¹² brüllen

¹³ nachlassen

geb. 1941 in „Blomesche Wildnis“/Elbmarschen,
kaufmännische Angestellte, seit 1980 Autorin,
u. a. der Erzählband „Minschen achtern Diek“.

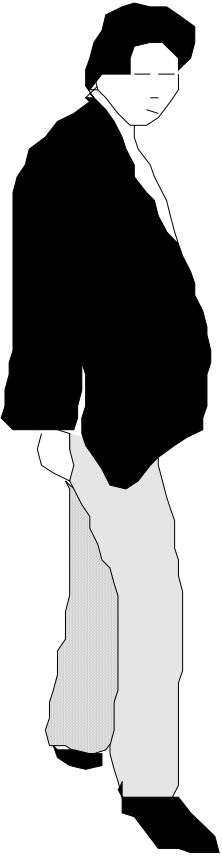
Stormflood

Ovends bi Klock ölven uut harr
Steevadder sick gegen den Storm dörch
de Huusdöör na buten wrangt un keem
5 un keem nich wedder rin.
„Dat he gor nich wedderkummt, wo mag
he denn bloots steken?“ Modder un ick
keken uns bang dörch den
Talliglichtschien an, de Stroom weer al
10 lang utfullen. Gegen halvig een hööl ‘t
uns nich länger. „Wöllt loos un em
söken!“, bestimm Modder.
Buten kreeg de toven Storm uns faat un
stell sick gegen uns, dat wi kuum den
15 Diek hooch kemen. „Helpt allens nix, wi
mööt wieder, jichtenswo hier ward he
woll steken!“ Wi nohmen uns an de
Hannen un kämpfen tosamen Meter för
Meter diekan. Un denn worrn wi ‘t wies,
20 dat Water! Gischt’ un Wellen toven al
över de Diekkroon henweg. Nie vörher
harr ick dat Water so stampen un
schümen sehn. Nie vörher weer so ‘n
gewaltig Meer bi uns in ‘n Butendiek
25 west, so veel Stormfloten ick ook al mit
beleeft harr. „Grote Gott“, stöhn Modder
op, „wo schall dat henföhren? Is doch
jümmer noch oplopen Water!“
Un denn keem Ernst Horns gegen den
30 Storm anstampen un reep uns to:
„Achtern bi Rudi Dittmann will de Diek
breken. All de Mannslüüd sünd mit

Sandsacken bi, de Löcker to stoppen. Ju
Vadder is ook dar!“
35 „Diek breken?“, dach ick bi mi, wat ‘n
Tweernkraam vun den Keerl, mit den
geiht je woll de Phantasie dörch, hett al
‘n Stormkoller!“
So dull ick dat Water ook drauhen seeg,
40 over, Diek breken’, dat kunn ‘t doch gor
nich geven, kunn ick mi bi ‘n besten
Willen einfach nich verstellen! Harr uns
doch bether jümmer Schutz geven, de
Diek, Jahr för Jahr gegen elkeen
45 Stormflood. „Diek breken, pah!“, dach
ick, schüddel den Kopp, nohm mien
Modder bi de Hand un stacker mit ehr
tohopen wedder na uns Kaat hento.
Un eerst nöögsten Dag, as de Storm
50 jümmer noch toof, dat Water jümmer
noch wietöver ‘n Diekfoot stünn un
ramenter, un de groten Löcker, de ‘t in
den Diekhang rinreten harr, nu to sehn
weern, as all dat dode Veeh bi uns
55 andreven keem un all dat Möbelmang,
Schappen un Sofas, Dischen un Stöhl,
Radios un Feernsehers, un as dat in de
Narichten heet, dat in Hamborg-
Wilhelmsborg meist dreehunnert
60 Minschen den Dood funnen harr...,
erst dar begreep ick, un dat Grugen¹
keem över mi.

---

¹ Grauen

geb. 1939 in Tansania, schreibt Schulbücher für den Deutschunterricht, Erzählungen, Satiren in plattdeutscher Sprache.

COOL

Lässig sitt Tom in de Klass. He grient en lierlütt beten. He weet, wat he will: He will ‚cool‘ ween. Dar staht de Deerns op. Un dat is em wichtig - ok wenn he sik
5 dat nich anmarken lett. Denn he is ‚cool‘. Ok to de Deerns.

Tominnst deit he so. Wo snackt de Schoolmester vun: vun de ökologische Katastrooph? Vun Aids? Vun Krieg?
10 Vun de Marquise vun O.? Vun Tom sien Fehlers bi't Schrieven? - Wat scheert em dat! Dat kost em bloots en lütt Grienen; so ‚cool‘ is he!

Wenn Tom dar över nadenkt, much he
15 sik al meist wat inbillen up sik sülven. Doch ok darför is he veel to ‚cool‘.

Un he weet ok, wat ‚uncool‘ is: Interess hebben, Mitmaken in'n Ünnericht, überhaupt wat lehren. Denn Lehren, dat
20 heet doch: Ick bün nich perfekt; ick weet wat nich, wat goot to weten weer; ick kann wat nich, wat ick können schull. Sowat lett he nich an sik ran. Dar is he to ‚cool‘ för.

Dar kann de Lehrer koppstahn, kann sick en Been utrieten, kann mit Engelstungen op em insabbeln: dat kost Tom en lierlütt¹ Grienen. Denn he weet: De School-mesters sünd sowat vun

30 ‚uncool‘, dat is ja al nich mehr mit antokieken, dar wörr een ja meist dat Erbarmen packen, wenn he dar nich veel to ‚cool‘ för weer.

Wat Könen an sick is nich ‚uncool‘, dat
35 is sogar ‚super-cool‘. Man woans kummt een an't Könen, de nich öven dörf; woans kriggt een dat Weten in'n Kopp, de för't Lehren to ‚cool‘ is? Dat is sien Problem. Man dat giff he nich to, nich
40 mal bi sik sülven. Dat lett sien ‚coolness‘ nich to.

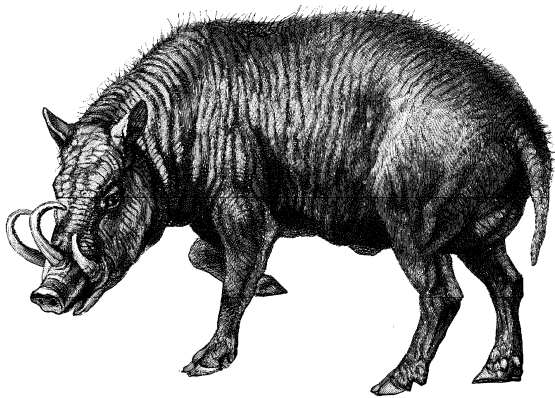
Wenn he in de Stadt Penner süht, denn argert he sik. Wo kann en bloots so ‚uncool‘ ween un anner Lüüd anbedeln.
45 Dat kriggt he in sienem Kopp nich rin. Liekers is dat al vörkamen, wenn he noch noog Taschengeld harr, dat he den Penner en Mark geven hett. Door föhlt en sik so richtig ‚cool‘ bi, un dat is woll
50 en Mark weert.

Doch vun Tiet to Tiet slöppt he slecht; denn kruppt dat bang in em hooch, he kunn up 'n verkehrten Patt ween; de Welt kunn sik villicht doch nich na sien
55 Wünsche richten - man ok denn weet he Raat: He nimmt lässig en Tog ut de Zigarett, kippt en Kööm, smitt 'n Valium rin un grient - weer doch lacht, wenn en Keerl as he nich en Utweg wüss, en
60 Keerl, de so ‚cool‘ is.

¹ winziges, ganz kleines

Dat Roovtüüch mutt wech!

Bi ehr letzte groote Generalversamm-
lung in de Woold harrn se beschloten,
nu endli wedder intogriepen un to
5 reguleren. To lang harrn se tokeken, ahn
wat to ünnernehmen. Nu harr dat
Roovtüüch överhand nahmen. Jüst bi de
freedlichen Deerten harrn de Beester
toschlagen. Dat geev jümmers weniger
10 Reh'n un Kaninkens in't Holt. Un ok de
Vagels wurrn vun Jahr to Jahr jümmer
weniger, vör all'n de lütt nüüdlichen
Singvagels. Nich mehr de groten runden
Ogen keken een vertruunsvull an, wenn
15 en dör't Holt leep, nä, blots noch de dar
tosamenknepen, de jümmers darop uut
weern, Büüt to maken. Noch bit för en
poor hunnert Jahren harr sick dat all'ns
sülb'ns regelt. Avers nu weern de
20 Schädlinge einfach to veel wurrn. Un
dat leeg daran, wat se all veel to lang
darop verzicht' harrn, de Rövers wedder
to bejagen. Wenn dat toveel vun en
Soort geven deit, denn mutt man dar
25 reduzeren. Dat is nich anners bi de
Planten in't Moor. Wenn dar toveel
Birken wassen doot, denn warrt dat to
dröög, un dat Wullgras geiht in.
Se weern sick blots noch ni enig wurrn,
30 woans en gegen dat Roovtüüch vorgahn
schull. Muß natürli waidgerecht wään.
Dat heet, dat Gegenöver mutt glöven,
wat dat en Chance hett, wegtokamen.
Ok wenn dat de gorni geven deit. De
35 Illuschoon is wichdi. En kunn
traditschonell vorgahn, düchdige Jägers
mit starke Wapens liek op se to. Ok

geb. 1949, Realschullehrer und Journalist, wohnt in St. Peter-Ording, Sachbuch „Kinder, Werbung und Konsum“, Herausgeber des Jahrbuches für St. Peter-Ording.

Fall'n weern mögli, weer ok
waidgerecht. Wenn se so dösigg weern un
40 de ni vörher wieswurn, denn weern se
doch sülb'ns schuld an ehr Enn!
Ehrensaak weer natürlig, se to vertehren,
wenn se to Streck bröcht weern. Weer ja
klar, wat keeneen dat goodfinn' kunn,
45 se einfach blots vun't Leven in den
Dood to befördern un se denn as Schiet
ligg'ntolaten. Dat harr ja uutsehn kunn,
as wenn en dat blots to'n Vergnögen
maakt. Ne, de mussen opeten warrn. Dat
50 bruukt nich de Jäger sülb'ns doon. Dat
kunn'n ok annere wään. Haptsaak, de
Öös sturben ni umsünst. Sunst harr en
mit Recht segg'n kunn, wat dat jo
sinnlos weer, tat Ümbring'n.
55 Klar, wat dat ok Spaß maken schull.
Weer doch jümmers en schöne Gefühl,
sick sülb'ns as de to beleven, de en
annere över is. Ok wenn de Wapen ni
jüst glik verdeelt weern. Dat weern se
60 vör all'n bi de Gastjagers ni, de se sick to
Verstärkung uut de Norn un Oosten
tohaalt harrn. Avers en besünnere
Situatschoon verlangt nu mal, dat de
Wind ut'n anner Richt weiht. Un de
65 Gäste weern all heel scharp darop,
Trophäen intosack'n, mit de se bi't Huus
angeven kunn'n.
Keen Stried geev dat daröver, wat all, de
süük un leeg weern, furts doodmaakt
70 warrn mussen. Wenn se ni good mehr
lopen kunn'n, wenn se gor lahmten oder
all oold weern, wenn se hosten dään,
mussen se wech. Klar weer ok för all op
de Generalversammlung, wat man de
75 Jungen in Ruh leet, de Mudders ok noch,
tominst wenn de Lütten noch to

lütt weern. Keen Gnaad avers schull dat
för de Vadders geven. De mussen wech.
Dar geev dat sowieso all to veel vun.
80 Nu harrn se all Posten betrucken. Welk
seten op jere Hochstände un luurten över
de Lichtungen, anner harrn se sick achter
Büscher verkrappen un töövten, wat dat
Roovtüüch vörbikeem un se in
85 de richtige Ogenblick op se daal kunn'n.
All'ns weer heel liesen wurn in de
Woold. Jedeen weer banni spannt, of de
Groot-Akschoon Erfolg hebb'n würr
oder ni.
90 De muss nu dörtrucken warrn. Dar weern
se sick alltohoop säker. Ok wenn dat in
de Bläder un in't Fernsehen wedder ni
god opnahmen warrn würr.
Dar würrn se wedder as de blootrün-
95 stigen Monsters darstellt warrn. Un
keeneen würr darvun snacken, wat för'n
wichtig Opgeav se hier övernahm'n
harrn.
Un denn kem'n se, de Tweebeners,
100 knepen de Ogen tosamen, wulln wedder
op Büüt uut, harrn as meist de Reh'n un
de Kaninken op't Korn nahmen. Avers
dütmal töövten se all in't Holt op de
Minschen. Dar wurr luter as sunst böltk,
105 kuum, wat se en Foot över de Grenz sett
harrn, de de Deerten unsichtbar trucken
harrn. De Tään wurrn wetzt an Bööm un
Steen. Die Gastjagers uut de sibirische
Woold leep dat Water in't Muul
110 tosamen. Lange Fodens vun Spütt
trocken sick twischen de scharpen Tähn.
De Tweebeners rüükten de Gefahr, wulln
ehr Hacken in de Hand nehm'n, avers
dar weer dat all to laat.